

De betoverende antiekzaak

Manuela Inusa bij Boekerij:

De theewinkel vol geluk
De chocolaterie van je dromen
De betoverende antiekzaak

Manuela Inusa

De betoverende antiekzaak

Vijf vriendinnen. Vijf winkeltjes.
Een zoektocht naar liefde en geluk.

ISBN 978-90-225-9426-1

ISBN 978-94-023-1893-7 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Der zauberhafte Trödeladen*

Vertaling: Marion Hardoar

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2018 Blanvalet Verlag, een afdeling van Penguin Random House Verlags-
gruppe GmbH, München, Duitsland.

© 2022 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van
druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaan-
de schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor papa

Proloog

Op een zonnige dag in mei wandelde een jonge vrouw door een klein straatje dat naar een legendarische persoon was genoemd die daar meer dan honderd jaar geleden een kruidenierswinkel had. Het was het meest romantische straatje van Oxford, misschien wel het mooiste van de wereld: Valerie Lane.

De jonge vrouw droeg een bruin mantelpakje uit de jaren vijftig en daarbij passende enkellaarsjes. Haar donkere haar was in een bob op kinlengte geknipt en met een verzilverde bloemenspeld naar achteren gestoken. Ze slenterde op haar gemak over de kinderkopjes, langs een theewinkel, een wolwinkel, een chocolaterie, een bloemenwinkel en een cadeauwinkel. Vier van deze winkels waren van goede vriendinnen, de bloemenwinkel was nog niet zo lang geleden weer geopend door een aantrekkelijke man. Hij was op dit vroege uur al zijn etalage voor het voorjaar aan het versieren met allerlei kleuren bloemen, vlinders en lieveheersbeestjes. Toen hij haar zag, zwaaide hij naar haar.

Ze zwaaide vrolijk terug en deed even haar ogen dicht, ademde de frisse ochtendlucht in en liet de atmosfeer op

zich inwerken. Zoals zo vaak dacht ze terug aan haar zorgeloze jeugd waarin ze hier met haar moeder had gelopen. En haar gedachten maakten een nog grotere sprong terug in het verleden naar een tijd waarin gaslantaarns, die er nog steeds stonden maar nu niet meer werkten, de straten hadden verlicht en waarin er maar één winkel was geweest: de kruidenierswinkel van mevrouw Valerie, zoals ze werd genoemd. Samen met haar man Samuel had ze vele, vele jaren geleden geschiedenis geschreven.

Valerie Bonham had de armen in de stad niet alleen voorzien van alles wat ze zo hard nodig hadden, ze was er altijd voor iedereen en bood een luisterend oor, wijze woorden of een schouder om op te huilen. Daarna was er nooit meer iemand zoals zij geweest, niemand met een groter hart, maar de huidige winkeleigenaressen in Valerie Lane probeerden elke dag weer haar voorbeeld te volgen – ze wilden van de wereld of op zijn minst van de stad een betere plek maken.

De jonge vrouw liep naar haar antiekzaak die de meeste mensen een rommelwinkel noemden, wat ze helemaal niet leuk vond. Ze verkocht geen rommel, maar waardevolle antiquiteiten. In tegenstelling tot de andere winkels was de gevel donkergroen geverfd, zoals in de tijd van Valerie, en ze wilde die kleur absoluut behouden want ze hield van oude, antieke en duurzame dingen.

Ze opende de deur, glimlachte toen ze de geur van de historische voorwerpen rook en liep door de volgepakte ruimte naar achteren. Daar knielde ze, tilde een van de krakende houten vloerplanken op en pakte een van de acht boeken die

ze daar een keer toevallig had ontdekt. Dit was haar lievelingsboek. Het vertelde een uitzonderlijk liefdesverhaal dat ze op deze mooie lentedag absoluut moest lezen, want ze had het gevoel dat de liefde eindelijk ook haar had gevonden.

1

Het was een regenachtige, onaangename zondag in Oxford. Ruby had zich verheugd op een ochtend op de vlooiemarkt, maar was al na een half uur weer vertrokken omdat de verkopers hun spullen hadden ingepakt en hun kraampjes hadden afgebroken.

Wat jammer, dacht Ruby. Ze had echt gehoopt op een paar koopjes, vooral omdat vlooiemarkten met dit weer niet erg goed bezocht werden. Maar behalve een radio voor haar vader, een paar boeken voor zichzelf en twee vazen voor haar winkel had ze niets op de kop getikt. Toch glimlachte ze toen ze de trap opliep naar haar woning die ze met haar vader deelde. Hij zou blij zijn met de knalgroene radio, dat wist ze zeker. Zijn oude had namelijk de geest gegeven en hij was heel onrustig omdat hij niet naar de sportuitslagen kon luisteren.

‘Ruby, ben jij dat?’ hoorde ze hem roepen toen ze de deur opendeed en naar binnen liep.

‘Wie zou het anders moeten zijn?’ riep ze terug in de richting van de woonkamer.

‘Een inbreker misschien.’

‘Ach, pap, die heeft toch geen sleutel.’ Ze schudde geamuseerd haar hoofd en bevrijdde zich van haar natte jas en doorweekte veterlaarzen.

‘Die zou hij van je gestolen kunnen hebben.’

‘En hoe zou hij moeten weten waar ik woon?’

Haar vader verscheen grijnzend in de deuropening. ‘Nou, hij kon toch ook je tas met je ID-bewijs hebben gejat.’

Ruby glimlachte. ‘Ik laat me niet bestelen, papa, maak je geen zorgen.’ Ze veegde haar natte haar uit haar gezicht.

Toen ze die ochtend vroeg van huis was weggegaan, had haar vader nog liggen slapen. ‘Heb je wat moois gevonden?’ wilde hij nu weten.

Zijn grijze haar stond wild van zijn hoofd af, maar dat kwam niet per se doordat het pas half negen ’s ochtends was. Hij zag er vaak wat onverzorgd uit, hij hechtte niet veel waarde aan zijn uiterlijk, wat je aan de oranje joggingbroek en het blauw-wit gestreepte overhemd kon zien.

‘O ja. Kijk eens wat ik voor je heb meegenomen.’ Ruby stak haar hand in de katoenen tas en haalde de radio tevoorschijn. De regendruppels die erop zaten veegde ze weg met de mouw van haar blouse.

Haar vader trok het ding uit haar hand, bekeek het, hield het vlak bij zijn gezicht en glimlachte toen tevreden.

‘Doet hij het ook?’

Hij keek vragend op haar neer. Ruby was met haar een meter vijfenzeventig niet bepaald klein, maar haar vader was nog een flink stuk groter.

‘Ja, hij doet het. Er zitten batterijen in, je kunt hem meteen proberen.’ Ze liet hem zien waar de aan- en uitschakelaar zat.

Nadat hij hem had geprobeerd, erop had gedrukt, eraan had gedraaid en eindelijk zijn favoriete zender had gevonden, liep hij met de radio terug naar de woonkamer en ging in zijn stoel zitten waar niemand anders mocht zitten.

Ruby volgde hem. ‘Hij bevalt je dus wel?’ vroeg ze. Hij glimlachte alleen en knikte. ‘Mooi zo. Dan maak ik ontbijt voordat ik naar de winkel ga. Waar heb je trek in?’

‘Eieren.’

Dat wist ze wel, want het was eierenweek. Hugh Riley had de tic dat hij steeds een hele week hetzelfde wilde eten – ’s ochtends, ’s middags en ’s avonds. Deze week waren het eieren, en hij was gelukkig wel zo flexibel dat Ruby zelf mocht bepalen hoe ze die klaarmaakte. Dat was niet altijd zo.

‘En wat voor?’ informeerde ze.

‘Nou, kippeneieren. Tenzij je een struisvogelei voor me hebt.’

Ze moest lachen. ‘Nee, pap, ik wil weten of je roerei, spiegelei of een hardgekookt ei wilt. Misschien een omelet?’

‘Hm...’

O jee. Aan zijn gezicht kon ze zien dat ze te veel van hem vroeg. Ze had hem niet moeten laten kiezen, maar gewoon iets moeten maken.

Soms vroeg ze zich af of ze nooit zou leren dat haar vader niet meer dezelfde was sinds de dood van haar moeder drie jaar geleden. Dat ze nu anders met hem om moest gaan.

‘Ik maak roerei voor ons, oké?’

Haar vader knikte en Ruby ging naar de keuken, maar niet voordat ze had gecontroleerd of de boeken van de vlooiën-

markt in haar tas wel droog waren gebleven. Godzijdank waren ze droog, maar anders had ze ook wel raad geweten. Ze had wel een miljoen tips en trucs voor allerlei situaties in haar hoofd opgeslagen.

Ze wreef haar haren droog, bakte de eieren en keek in-tussen uit het raam. Wat een trieste regendag! Zouden de mensen hun huis wel uitgaan om helemaal naar het eind van Valerie Lane te gaan?

Twee uur later deed Ruby de deur van haar winkel open. Niet alle kleine winkels in de stad waren op zondag open, maar de eigenaressen van de winkels in Valerie Lane hadden jaren geleden besloten om zich aan te passen aan de grote winkels in Cornmarket Street waar hun straatje op uitkwam, om hun klanten de kans te geven om van elf tot vijf in alle rust hun inkopen te doen.

Ze pakte de twee vazen uit die ze van een oude vrouw op de vlooiemarkt had gekocht, en bestudeerde die dromerig. Een van de vazen was wit en met prachtige blauwe bloemetjes beschilderd, en bleek ouder dan Ruby aanvankelijk dacht. De stempel van de firma op de onderkant, die ze met een loep kon ontcijferen en classificeren, vertelde dat het stuk uit de jaren dertig of op zijn laatst uit de jaren veertig stamde omdat de firma die maar tot begin jaren veertig had geproduceerd. Ze vroeg zich af of de verkoopster dat wist. Vast niet, want anders had ze de vaas gegarandeerd niet voor de spotprijs van twaalf pond verkocht.

Ruby voelde zich meteen schuldig. Ja, zo was ze, soms

werd ze daar echt niet goed van. Tenslotte moest ze een zaak runnen om zichzelf en haar vader te onderhouden.

Hij had al jaren geen werk. Wie nam er ook zo'n rare aan? Althans, zo werd hij door mensen genoemd die niet wisten wat hij had meegemaakt.

Ze hoorde de winkelbel, draaide zich om en glimlachte. 'Goeiemorgen.'

Twee dames van rond de vijftig kwamen de winkel in en keken rond, ze liepen langs de tafels met oude lampen, spiegels, sieradendoosjes, vazen, porselein en muziekdooosjes. Ze bekeken de schilderijen die aan de muur hingen en voor de planken stonden. Ze bleven even voor een van de antieke stoelen staan en keken kritisch naar de grammofoon die daar al jaren stond. Maar ze kochten helaas niets en Ruby bracht de vazen naar achteren. Later zou ze die goed schoonmaken, oppoetsen en van een prijs voorzien die vast en zeker hoger dan twaalf pond zou zijn.

'Ruby? Waar ben je?' hoorde ze iemand roepen.

Ze had de winkelbel helemaal niet gehoord. Waar zat ze met haar gedachten?

Snel liep ze naar voren. 'Hallo, Laurie. Hoe is het?'

'Ach, ik mag niet klagen,' antwoordde de roodharige vrouw die een winkel twee deuren verder had. Bij Laurie's Tea Corner kon je heerlijke thee uit de hele wereld kopen. 'Hier, ik vond dat je dit absoluut moest proeven,' zei ze en ze gaf Ruby een beker.

'O, wat lief. Dank je wel.' Ze pakte de beker aan en moest die meteen weer neerzetten omdat de thee zo heet was. 'Wat is dat voor thee?'

‘Citraengras en rode peper. Uit Guatemala.’ Laurie vertelde en gebaarde zo enthousiast dat haar oranje rok meebewoog.

‘Klinkt interessant. Die vind ik vast lekker. Zeg, is het bij jou ook zo rustig?’ Normaal gesproken zat Lauries winkel altijd stampvol. ‘Ik vraag het alleen omdat je midden op de ochtend langskomt.’

‘Ik heb nu toch iemand die me helpt. Hannah, de kunstenaar.’

‘Ach ja, dat is waar ook. Wat fijn voor je.’

Ruby moest toegeven dat ze een beetje jaloers was op Laurie. Haar winkel moest wel echt goed lopen als ze zich een hulpkracht kon veroorloven. Keira van de chocolaterie ernaast had er ook een. Daar hoefde zij niet aan te denken. Nee, ze moest van ’s ochtends tot ’s avonds in de winkel staan en had bijna geen tijd voor iets anders. Niet dat er iets was waar ze haar tijd liever aan besteedde dan aan haar geliefde winkel. Ze had geen vaste vriend, dus was er behalve haar vader niemand voor wie ze thuis moest zijn, en haar hobby’s kon ze ook in haar winkel uitoefenen. De oude klassiekers en biografieën die ze zo graag las en haar schetsblok nam ze gewoon mee.

‘Kom je woensdag?’ vroeg Laurie toen.

‘Natuurlijk.’

Ze verheugde zich al dagen op de woensdagavond, waarop ze elkaar altijd in Laurie’s Tea Corner troffen om te kletsen, thee te drinken en chocola te eten. Een traditie die mevrouw Valerie meer dan honderd jaar geleden had ingevoerd omdat ze vond dat er een toevluchtsoord moest zijn voor

iedereen die een beetje zorg of gewoon iets warmes te drinken nodig had.

‘Susan kan niet. Ze heeft een afspraak.’ Susan had de wolwinkel aan de andere kant van de straat.

‘Jammer.’

‘Ja.’ Laurie keek haar peinzend aan. ‘En hoe gaat het met jou, liefje? Je ziet er moe uit.’

De andere vrouwen noemden haar altijd ‘liefje’ of ‘meisje’ omdat ze de jongste was. Op haar vierentwintigste ronde ze haar eigen winkel al bijna drie jaar. Ze had door onverwachte omstandigheden al vroeg moeten leren verantwoordelijkheid te dragen.

‘Het gaat goed, dank je.’ Niet iedereen hoefde te weten hoe slecht haar winkel ervoor stond. Laurie maakte zich al tijd al zorgen genoeg. ‘Ik was vanochtend op de vlooiemarkt en heb twee prachtige vazen gevonden. Wil je ze zien?’

‘Natuurlijk. Laat zien.’ Ruby ging ze halen en liet ze trots zien. ‘Wow, die is wel wat voor mij. Hoe duur is die?’ Laurie wees naar de vaas waarvan Ruby dacht dat hij heel waardevol was.

‘Dat weet ik nog niet precies. Ik moet eerst nog wat onderzoek doen. Ik denk namelijk dat hij uit de jaren dertig stamt en veel waard is. Als ik geluk heb, kan ik hem voor vierhonderd pond te koop zetten.’

‘O. Nou, dat is niet helemaal mijn prijsklasse.’ Laurie grijnsde. ‘Maar hij is wel mooi, heel mooi. Weet je, voor mij is het niet zo belangrijk hoe oud of hoe duur iets is. Het mag ook van de Primark zijn, als het maar mooi is.’ Ze lachte.

Ruby zag dat natuurlijk een beetje anders, maar ze prentte het toch in haar geheugen. Ze zou naar dat soort dingen uitkijken. Soms kon je op de markt voor een spotprijs mooie spulletjes krijgen. En ze deed haar vriendinnen graag een plezier.

Laurie stond nog een hele tijd te praten, maar dat stoorde Ruby niet want ze had toch niets te doen. Af en toe kwam er iemand de winkel in om rond te kijken of naar een bepaald voorwerp te vragen, maar de zondagen verliepen meestal heel rustig en zo was het ook vandaag. Niet dat het op andere dagen veel beter was.

‘Heb je het al gehoord? Tobin heeft een vriendin,’ vertelde Laurie ineens opgewonden.

Sinds Tobin als enige man in hun midden in februari de lege winkel had betrokken, was hij gespreksonderwerp nummer één in Valerie Lane.

‘Nee, dat wist ik nog niet.’

Waar hoorde Laurie dat toch allemaal? Ruby had het gevoel dat zij altijd als laatste iets hoorde, maar aan de andere kant stond ze ook niet de hele dag te kletsen met iedereen die ze tegenkwam, zoals Laurie die altijd aan het roddelen was. Zijzelf was eerder stilletjes. Zelfs tegen haar klanten zei ze eigenlijk niet erg veel. Als het over kinderen, honden, mode, beroemdheden of in het ergste geval relatieproblemen ging, was ze absoluut de verkeerde gesprekspartner. Maar als ze over iets historisch wilde praten, was ze van de partij.

‘Ze is echt mooi, heel slank. Ze lijkt een beetje op Orchid.’

Orchid – de vijfde van hun groepje. Ze had de cadeauwinkel aan de overkant, recht tegenover Ruby’s Antiques.

‘Hou me op de hoogte.’

Ruby keek Laurie aan en hoopte dat ze nu eindelijk weg zou gaan. Ze wilde zich met haar nieuwe aanwinsten bezighouden, ze wilde erachter komen waar de vazen precies vandaan kwamen.

‘Nou, ik ga weer terug,’ zei Laurie alsof ze haar gedachten kon lezen. ‘Ik heb je lang genoeg opgehouden.’

‘Ach, het was leuk even met je te praten. En nogmaals bedankt voor de thee.’

Ze realiseerde zich dat ze de thee nog niet eens had geprobeerd. De beker stond onaangeraakt op de ladekast. Laurie had bijna een half uur staan praten, de thee was inmiddels vast koud.

Ruby nam een slok.

‘En?’ vroeg Laurie met stralende ogen.

‘Superlekker,’ zei ze en ze vertrok in gedachten haar gezicht.

Wie dronk er nou peper? De thee smaakte alsof je heet water met peper en een schijfje citroen dronk. Hij smaakte scherp. Ze moest toegeven dat Laurie vaak heerlijke theesoorten had – maar deze was dat niet.

Zodra Laurie weg was, gooide Ruby de thee in de gootsteen en ze nam een slok van het appelsap dat ze had meegenomen. Daarna ging ze op de kruk achter haar werktafel zitten, pakte haar laptop en begon te googelen.

2

Met een brede glimlach op haar gezicht sloot Ruby om vijf uur 's middags de winkeldeur af, en ging op weg naar huis. Haar gevoel had haar weer niet bedrogen. De ene vaas was weliswaar in het gunstigste geval uit de jaren zestig, maar de andere was heel zeker van begin jaren dertig. Hij was inderdaad van het kleine Schotse bedrijf Haighesty's, dat duur handgemaakt porselein had verkocht, en steeg alleen al daardoor in waarde. Bovendien was de vaas nog in perfecte staat – de kleur was niet vervaagd en hij had nergens een barst of een breuk. Ruby kon hem met een gerust geweten voor zeshonderd pond aanbieden. Natuurlijk was het een heel andere kwestie om er ook een klant voor te vinden.

Blij en stralend liep ze over de kinderkopjes naar de hoek van de straat, waar zoals zo vaak een man op de grond zat. Hij was dertig, veel te mager en zijn zwarte haar was een beetje te lang. Hij zat op een stuk karton en droeg een te dunne jas voor zo'n onaangename dag, maar hij had wel een dikke blauwe gebreide muts op die alleen van Susan kon komen. De man heette Gary en Ruby was de laatste maanden een beetje bevriend met hem geraakt.

Ze bleef staan en hij keek naar haar op met zijn treurige ogen. Eigenlijk zag hij er altijd treurig uit. Het liefst had ze hem gevraagd waar hij zo vreselijk verdrietig over was. Iemand als Laurie of Orchid had dat ook zeker gedaan, maar Ruby was niet zo. Ze was introvert en vond het moeilijk om met vreemden te praten. Zelfs mensen die ze kende wilde ze niet naar hun problemen vragen.

Ruby glimlachte dus alleen en vroeg: ‘Hallo Gary. Hoe gaat het vandaag met je?’

‘Goed, dank je.’ Dat was zijn standaardantwoord, ook al geloofde ze niet dat het de waarheid was. Hoe kon ze dat ook? ‘En met jou?’

‘Fantastisch. Ik heb vandaag een waardevolle vaas op de vlooiemarkt op de kop getikt.’

‘Wat leuk voor je.’ Hij glimlachte verlegen terug.

Ruby voelde een druppeltje op haar neus. Het kon elk moment weer gaan regenen. Ze keek Gary aan en wist niet of ze hem weer moest aanbieden om in haar winkel te overnachten. Toen ontdekte ze een kartonnen beker van Laurie’s Tea Corner naast hem.

‘Heeft Laurie je ook die rare peperthee gegeven?’

Gary vertrok zijn gezicht. ‘Wie doet er nou peper in zijn thee?’ vroeg hij.

Ze moest lachen en het ijs was gebroken. Zo ging het meestal tussen hen. Ze hadden eerst even tijd nodig om te ontdooien.

De druppels begonnen nu steeds sneller te vallen en Ruby raapte al haar moed bijeen. ‘Het ziet ernaar uit dat het zo echt hard gaat regenen. Wil je vannacht misschien in mijn winkel slapen?’

Achterin stond een bank die Gary al een paar keer had gebruikt, vooral in de koude wintermaanden.

Ruby had medelijden met Gary, maar er was nog iets anders. Tenslotte was haar winkel de oude ruimte van Valerie Bonham – en die zou dat hebben gewild. Ze zou erop gestaan hebben, waarschijnlijk.

‘Ik wil je niet tot last zijn,’ antwoordde Gary bescheiden als altijd, terwijl het inderdaad harder ging regenen.

Ruby stak haar paraplu op. ‘De winkel staat de hele nacht leeg. Ik zou me veel beter voelen als je op mijn voorstel in zou gaan. Anders loop je vannacht nog een longontsteking op.’

Gary, die al helemaal nat was, stond op en streek door zijn haar. ‘Oké.’

Ze bracht hem onder haar paraplu naar haar winkel en deed de deur open. ‘Je weet wel waar alles staat. Achter in de kast staan nog een paar koekjes. Helaas heb ik niets te drinken, maar er is wel kraanwater.’

‘Geen probleem. Dank je wel.’

Hij keek haar weer aan met zijn treurige ogen die haar een verhaal leken te willen vertellen. En wat was ze graag gebleven om ernaar te luisteren, zelfs al werd er helemaal geen woord gezegd. Maar ze had zelf genoeg verdriet achter de rug en er wachtten allerlei zorgen op haar. Daarom wensde ze Gary goedenacht en ging er door de stortregen vandoor.

‘Pap, ik ben weer thuis!’ riep Ruby. Ze bevrijdde zich net als die ochtend van haar natte kleren, liep naar de badkamer en

pakte een handdoek die ze om haar haren wikkelde. De stomme paraplu had op de terugweg de geest gegeven. En hoewel ze de honderdvijftig meter van de bushalte naar huis had gerend, leek het wel of er een hele emmer water over haar was leeggegooid. Ze vond haar vader in zijn stoel waar hij met de radio bezig was. Ruby was echt blij dat hij er zo gelukkig mee was. Hij leek haar helemaal niet op te merken. ‘Pap, ik ben er weer en ik maak zo wat te eten voor je,’ probeerde ze weer en ze liep naar hem toe.

‘Eieren?’ vroeg hij zonder op te kijken.

‘Natuurlijk. Wat anders?’ Ze gaf hem een knipoog. ‘Had je genoeg aan de hardgekookte eieren die ik voor je had klaargezet?’ vroeg ze en ze wierp een blik op het diepe bord dat nu leeg op de eettafel stond. Haar vader hoorde haar weer niet. Gefascineerd luisterde hij naar de commentator op de radio. ‘Ik ga nu de tafel dekken en dan moet je de radio even wegzetten, oké?’

‘Mag hij niet tijdens het eten aanblijven?’ vroeg hij en hij trok een pruilmondje.

‘Oké, maar zoek dan wel een muziekzender, ik heb namelijk geen zin in sport.’

‘Er wordt nu gevoetbald. Italië tegen Nederland.’

‘Wie wint er?’

‘Nou, waar houd ik meer van? Pasta of tulpen?’

Typisch haar vader. Daar was toch geen touw aan vast te knopen?

‘Geen idee. Heb je wel eens tulpen gegeten?’ vroeg ze en haar vader begon te lachen.

‘Waar zijn mijn eieren?’

‘Die komen eraan.’

Ruby kleeedde zich snel om en hing haar natte spullen over het wasrek. De nieuwe boeken, eentje was zelfs een eerste druk, zette ze in een van haar geliefde boekenkasten.

In een spijkerbroek en een T-shirt met het opschrift I LOVE MR DARCY stond ze even later voor de keukendeur. Ze pakte de sleutel en draaide het slot open. Dat was een voorzorgsmaatregel die ze elke dag moest treffen omdat het al een paar keer fout was gegaan toen ze haar vader alleen in de keuken had gelaten. De burens hadden zelfs twee keer de brandweer moeten bellen.

Even later zaten ze samen aan de tafel in de woonkamer te eten, dit keer omelet, en luisterden naar een zender met gouwe ouwen.

‘Hoe was je dag, papa?’ vroeg Ruby, terwijl ze in haar eten zat te prikken.

Ze wist eigenlijk niet of ze uit solidariteit met haar vader meeat of omdat ze er genoeg van had om altijd twee dingen te moeten klaarmaken. Wat was ze blij dat het zondag was en dat hij de volgende dag iets anders te eten zou kiezen.

‘Heel goed, heel goed. En de jouwe? Wat is dat rode in je ei?’

‘Tomaten. In mijn omelet zit tomaat en feta.’ Ze vroeg niet of hij dat ook had gewild, want ze kende het antwoord. Het zou een te grote verandering zijn geweest. Zelfs een sneetje toast dat ze bij haar omelet at, zou hij als een vijand op zijn bord hebben bekeken. ‘Mijn dag was ook goed,’ ging ze op zijn vraag in. Ze wist dat ze haar vader niets over de

vazen hoefde te vertellen, het interesseerde hem absoluut niet. 'En, papa? Ben je wel even naar buiten geweest of heb je de hele dag met je radio op je stoel gezeten?'

'Als je niet wilt dat ik de hele dag met de radio op mijn stoel zit, dan moet je geen radio voor me kopen,' zei hij beledigd.

'Het geeft niet, papa. Maar je moet me beloven dat je morgen even naar buiten gaat, oké? Ga een stukje wandelen, je zou weer eens in het park kunnen gaan schaken of kom me in de winkel opzoeken.'

'Ik zie wel.' Hij nam nog een laatste hap van zijn omelet en keek tersluiks naar de radio.

'Beloof het me, pap.'

'Bah!' Hij draaide met zijn ogen. 'Nou goed dan, beloofd.'

'Mooi. En nu kun je weer naar je sportzender gaan luisteren. Ik ga in mijn kamer lezen.'

Haar vader stortte zich meteen op de radio en draaide aan de knop om de zender te veranderen. Toen hij die had gevonden, pakte hij het apparaat op en liep naar zijn stoel.

'Veel plezier nog, pap,' zei Ruby en ze gaf hem een kus.

Daarna bracht ze de vaat naar de keuken en waste af. Daarbij dwaalden haar gedachten steeds weer terug naar Gary. Wat zou ze graag meer over hem te weten komen. Ze hadden wel vaker met elkaar gepraat, maar alleen over koe-tjes en kalfjes. Ze wilde graag weten wat hem overkomen was waardoor hij op straat leefde, waarom hij het op zijn dertigste al opgegeven had. Als je hem daar op zijn straat-hoek zag zitten, leek hij wel een oude man. Eentje die het beste en het ergste al had meegemaakt.